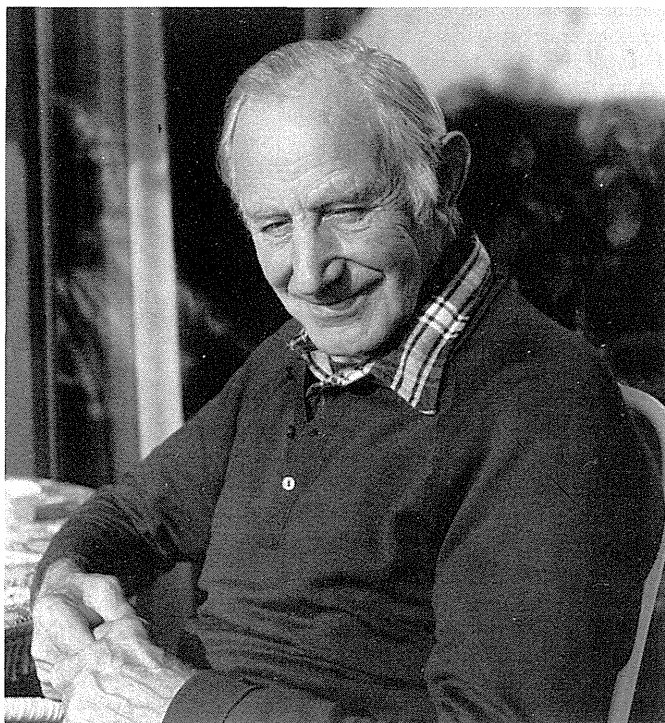

Personalia

C. J. WITTRUP JENSEN
19.1.1905 – 3.10.1982

Efter nogle års sygdom kom meddelelsen om Witt-rups død ikke som nogen overraskelse, vel snarere tværtimod. Det var en befrielse for ham at slippe for det pinefulde greb, som sygdommen holdt ham i.

Det var et sjældent menneske, der her tog afsked med livet, det liv han holdt så meget af, og som han så levende fulgte med i.

Dansk ornitologi står i gæld til Wittrup. Han var ikke en af dem, der kom så meget frem i lyset, det var hans indstilling meget imod. Han arbejdede stille og roligt for det, han holdt så meget af, og det arbejde har givet inspiration til mange andre, som altid kunne få lov til at øse af Witt-rups store viden om fuglene.

Wittrup var selvlærd, og han kendte altid sin begrænsning, men på sin stilfærdige og beskedne måde at være på vandt han dyb respekt hos dem, der kom til ham for at øse af hans viden. Jeg tror, at han blev dybt rørt både af taknemmelighed og af glæde, da det i 1972 lykkedes at få ham udnævnt til æresmedlem af D.O.F. Samme år modtog Wittrup E. V. Brandts legat for sin store indsats for bevarelse af dansk fugleliv. Wittrup var bl.a. årsag til at Kysing Fjord i 1955 blev fredet.

Wittrup har skrevet mange artikler og afsnit i forskellige bøger, men de fleste kender ham nok fra de utallige ekskursioner, han i årenes løb har afholdt. Den ekskursionsaktivitet som Wittrup stod for, danner i dag grundlaget for den aktivitet, der finder sted i det østjyske område.

I det hele taget danner den aktivitet, som Wittrup udviste, noget ganske enestående i dansk ornitologi. Over 50 års notater fra naturen giver en uvurderlig mulighed for at se en lang udvikling i naturen, og hvad menneskets behandling af samme har betydet. Wittrup holdt af at rejse, når der var tid og råd til det. Han var bl.a. flere gange i Lapland og ved Neuseedlersøen, og en tur til Island i 1979 gjorde et stærkt indtryk på ham. Trods alderen var han ung af sind og stod den barske tur igennem med godt humør og god fysik. Året efter, i 1980, var Wittrup en tur på Færøerne, men da begyndte sygdommen så småt at mærke ham, og det blev hans sidste store tur.

Det var altid en glæde at komme hos ham i hans hjem, eller at være på tur sammen med ham. Han var et varmt menneske, som altid havde en mening om de ting der rørte sig omkring ham, store som små ting. Han var et fint menneske, som man kun kunne beundre og respektere.

En gammel eg er faldet. Suset i dens krone vil blive savnet.

Ære være Witt-rups minde.

I DOFT har C. J. Wittrup Jensen publiceret:
1937: To Års ornithologiske Iagttagelser fra Sydbyn.

Dansk Orn. Foren. Tidsskr. 31, pp. 1-28.

1937: Bemærkninger om Fuglesangen ved Vormark Møllegaard. Samme, 31, pp. 28-31.